

JOAN JORDI MIRALLES

LA INTIMITAT
DE LES BÈSTIES

PREMI MARIAN VAYREDA 2016



Empúries

narrativa

Joan Jordi Miralles

La intimitat
de les bèsties

Premi Marian Vayreda 2016

Editorial Empúries

Barcelona

© Joan Jordi Miralles, 2017

Aquesta obra ha estat guardonada als premis Ciutat d'Olot amb el L premi Marian Vayreda 2016, atorgat per la Diputació de Girona i l'Institut de Cultura de l'Ajuntament d'Olot. El jurat estava format per Mita Casacuberta, Josep M. Fonalleras, Josep Lluch, Carles Batlle i Marta Ramoneda.

Primera edició: gener del 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Limpergraf
DIPÒSIT LEGAL: B. 24.728-2016
ISBN: 978-84-16367-88-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

TAULA

Insular	11
Venació	51
Cims	73
Erupció	87
Exorcisme	125
Rauxa	153
Amants	165

En Daniel va sortir de l'agència de lloguer de cotxes enfurismat.

Són uns lladres, li va dir a la Maria, la seva dona.

Per què? Què t'han dit?

M'han convençut perquè pagués una assegurança a tot risc. Seixanta euros.

Seixanta euros?

Seixanta euros per la cara. Que Eivissa és el tercer lloc d'Europa amb més robatoris de cotxes després de Roma i de no sé quin lloc més, m'han dit.

Però si només hi estarem tres dies.

M'han convençut, noia. Si no ho feia, havia de deixar un dipòsit amb la targeta de crèdit de sis-cents cinquanta euros que, en cas de desperfectes, et van descomptant per a la reparació.

I on ho deia, això?

Quan vaig llogar el cotxe per internet no ho deia enlloc.

Vaja, que s'ho han tret de la màniga.

Són uns autèntics pirates.

Van aparcar al pàrquing d'una gran àrea comercial que els venia de camí i van comprar queviures.

En Daniel va renyar la seva dona perquè havia comprat massa pernil salat.

Quatre-cents grams per a tres dies és una exageració.

Però si a tu t'agrada.

Sí, però no m'estaré tot el dia menjant pernil, dona.

També he comprat formatge, va dir la Maria mentre empenyia el carretó.

Un tac de mig quilo de formatge de cabra també és desproporcionat.

El que sobri ens el podem endur.

Això és de pobre i de mal gust, va sentenciar ell.

A continuació van enfilar per la carretera de Sant Joan de Labritja fins a Portinatx.

Aquest cotxe no tira, es queixava en Daniel a les pujades. Vaig amb segona, al màxim de gas, i només anem a quaranta.

I si treus el climatitzador?

No en té, de climatitzador. Això és aire condicionat.

Doncs apaga'l.

Ens fregiríem.

Abaixem les finestres.

Fa massa calor, ja vaig tot suat.

L'aparthotel estava situat als afores de Portinatx, en un complex estival immens que no superava ni de bon tros les expectatives que la parella s'havia creat abans d'iniciar el viatge. Per postres, no hi havia ningú a la recepció. En Daniel, exasperat, va fer una ullada pels voltants. Hi havia una piscina

on una família d'alemanys es remullava. En Daniel va evocar els documentals sobre fauna de l'Àfrica subsahariana en què manades de nyus blaus de més de dos-cents cinquanta quilos troben un llot i es refresquen.

Hi ha nens, és el primer que li va dir a la seva dona quan va tornar a la recepció.

La Maria parlava amb la recepcionista, que era rossa, de mitjana edat i tenia accent eslau.

Hem tingut sort, va dir la Maria al seu marit. Ens ha donat un apartament en comptes d'un estudi. Al mateix preu. Però ens hem d'esperar quinze minuts mentre el netegen.

Són les quatre de la tarda i encara no ho han fet?

Es veu que no.

Per fer temps, van anar a explorar la zona. La Maria va insistir en el bon tracte que havia aconseguit:

M'ha assegurat que a l'apartament estarem millor que a l'estudi.

Ja t'estàs penjant medalles.

M'ha semblat molt amable.

Creus que és russa o ucraïnesa?

Van baixar unes escales on a banda i banda hi havia establiments de menjar ràpid i van anar a espetegar de dret a la calçada que circumdava la immensa cala. L'aigua era transparent i reflectia tons turqueses. S'hi haurien capbussat amb molt de gust si no hagués estat pels nombrosos grups de turistes amb vestit de bany i socarrats que havien envaït bona part de la platja. En Daniel s'ho mirava amb

cara de pomes agres i la Maria es va estimar més no fer cap comentari.

Prenem alguna cosa?

Ara?, va protestar ell.

Fa molta calor.

Van beure dues cerveses asseguts en una terrassa. Feia olor de fregitel·la, la mainada renouejava amunt i avall i els crits d'entusiasme provinents de l'aigua eren ensordidors. Hi havia set patins-cotxe de plàstic de colors cridaners disseminats per diferents punts de la cala. Els tripulants es feien farts de pedalejar i de tant en tant pujaven una escala estreta, amb cinc graons que partien del maleter, i relliscaven pel tobogan. Un home gras de més de seixanta anys i amb la regió anatòmica frontal completament rostida havia quedat encallat en un dels plans inclinats. Feia balancejar el cotxe cada vegada que se sacsejava per deslliurar la carn del plàstic. L'altre tripulant ja havia saltat per la borda i es mantenia a un perímetre de cinc metres com a mínim. Els dos socorristes, que hi havien acudit cavalcant una moto d'aigua, feien mans i mànigues per fer-se entendre i maniobrar el vehicle flotant. Semblava que conduïen un reu a una supositícia pira sacrificial situada a la platja, entre pareos, tovalloles i para-sols. En Daniel va comptar catorze parelles jugant a pales.

Durant l'any, els guiris es passen el dia projectant el que faran durant les vacances d'estiu, li va dir en Daniel a la seva dona. I quan arriben aquí, fan exactament el que havien pensat fer. Ni més ni menys. Els guiris sempre fan aquí el que no fan a casa seva. Si jo

anés ara mateix a Alemanya i em posés a cridar com un energumen, em ficarien de dret dins un crematori.

La Maria se'l va mirar de reüll i va somriure. Semblava que el seu marit havia recuperat el bon humor.

Estarem bé, ja ho veuràs.

Quin remei ens queda, va dir ell.

No cal que vinguem aquí. Podem explorar altres indrets.

A tot arreu hi deu haver guiris. Són una plaga i és temporada alta.

Quan van tornar a la recepció, havien passat tres quarts d'hora i la recepcionista els va dir que encara havien d'esperar-se deu minuts més. En Daniel treia foc pels queixals, però es contenia fingint paciència i assossegament. La recepcionista els va explicar que només tenien una dona de fer feines i que ella, que era la recepcionista, de vegades l'havia d'ajudar i tot.

Quan va estar tot a punt, van carretejar les males fins a l'apartament. La Maria va somriure al seu marit, que tornava a fer un posat malcarat.

Au, anima't, li va dir.

Però l'home va deixar anar un remugueig inintel·ligible.

La clau no obria el pany. La Maria va anar a la recepció i va tornar amb una altra clau, però aquesta tampoc no obria.

Això és un desastre, va protestar en Daniel. No m'agrada, aquest lloc. Un apartament a la planta baixa davant la piscina és un maldecap. Els nens no ens deixaran descansar.

La recepcionista m'ha dit que era millor que l'estudi.

Què t'ha de dir? El que vol és treure-se'l de sobre. T'ha vist la cara i ha entès que amb tu seria fàcil.

La Maria va anar a buscar la recepcionista.

Aquesta porta és tossuda, va exclamar en Daniel amb un raig de simpatia quan les va veure arribar totes dues.

De vegades queda travada, va confirmar la recepcionista mentre forfollava el pany. S'ha de tibar cap a una banda, aixecar una mica i després fer girar la clau.

Té truc, com tot a la vida, va dir en Daniel la mar de benvolent.

La porta va cedir. Una bafarada de productes higièncs els va col·lapsar el sentit olfactiu. Quan la recepcionista els va deixar sols, en Daniel va exclamar-se:

Quina merda, per Déu. I a sobre ens han posat dos llits separats.

Està tot molt net, va fer la Maria, descarregant la maleta sobre un dels matalassos.

Fes el favor de treure-la d'allà sobre, li va demanar el marit. És plena de porqueria.

La Maria va deixar la maleta a terra.

Quina calor que fot aquí, va queixar-se en Daniel, que abans de res mirava d'engegar el televisor i no se'n sortia. I a sobre la tele no funciona, va dir prement tots els botons del comandament a distància.

La Maria va esbataranar les finestres. Vols dir que està connectada?

En Daniel va remenar els cables i va obrir i tancar diversos interruptors per comprovar si d'aquesta manera el televisor s'engegava, però no hi va haver manera. Finalment va obrir la tapa del comandament a distància. No hi ha piles, va exclamar.

La Maria va proposar de comprar-ne més tard.

Ets boja?, va dir ell. Les piles estan incloses en el preu de l'allotjament, de tota la vida que ha estat així. I mira la pica. Hi ha calç pertot arreu. L'escorredor de color blau sembla de color blanc. Això no és seriós. Ens han pres per idiotes.

En Daniel va prosseguir la inspecció. Mentrestant la Maria treia les bruses i els pantalons de la maleta i els anava col·locant a l'armari. Però no va trigar gaire a sentir com el seu marit tornava a l'atac.

Vine, Maria. Vine aquí ara mateix. Vull que ho vegis.

La Maria va deixar el que estava fent i va anar al lavabo.

Acosta't, mira què hi ha aquí, va insistir el seu marit assenyalant alguna cosa sobre la tapa de la cisterna del vàter.

No sé si ho vull veure, va dir ella esporuguida.

No tinguis por que no mossega. Només vull que ho vegis.

La Maria s'hi va acostar. No hi veig res, va dir.

Posa't les ulleres, dona.

La Maria va anar a buscar les ulleres i va tornar al lavabo, on el seu marit no s'havia mogut ni mig pam.

Fixa-t'hi bé, ara.

La Maria va veure que el seu marit assenyalava la

banya gruixuda i esgrogueïda d'una unglà d'un dit gros del peu. Era aberrant.

Ai, Daniel, no em facis veure aquestes coses.

En Daniel va riure satisfet. T'adones de quina manera tan professional la dona de fer feines ha netejat aquest tuguri? Hi ha tirat ambientador i prou, la paia.

Ja ha dit la recepcionista que només n'hi ha una. Deu anar de cul, la pobra.

No és el nostre problema. Això és un negoci i nosaltres som els clients. Que en contractin una altra, si cal. Nosaltres hem pagat per dormir en un lloc net, en condicions idònies. Oï que no ens fan cap descompte per haver trobat l'unglà d'un moscovita tuberculós al lavabo?

I què vols que faci? Au, deixa'm fer un riu.

En Daniel va sortir del lavabo i va descórrer les cortines de la porta corredissa de l'entrada a l'apartament, que feia alhora de finestral. No hi havia ni una ànima a la piscina, però estava segur que quan marxés el sol i pugés la gentada de la cala allò es convertiria en una tabola. De sobte va sentir una patcada i un xisclé provinents del lavabo. Sobresaltat, va obrir la porta i va descobrir la Maria estesa a terra al costat de la banyera. La tapa del vàter, d'un rosa descolorit, havia volat pels aires i havia aterrat a tocar del bidet.

Què ha passat, nena?

He relliscat.

Com pot ser?

He anat a seure i la tapa devia estar mal collada.

En Daniel va ajudar la seva dona a posar-se dreta.
Estàs bé?

Sí. Només ha estat l'ensurt.

Això ja és massa, va dir ell recollint de terra la tapa desballestada.

No passa res.

Que no passa res? Ara mateix vull que vagis a la recepcionista i l'hi expliquis. Això és un desastre absolut.

No m'hi facis anar ara. Estic cansada.

No et costa gens.

Després hi aniré, de debò.

La Maria es va estirar al llit i en Daniel va seure al sofà. Va engegar manualment el televisor. No hi feien res de bo, i cada vegada que volia canviar de canal havia d'aixecar-se. Més tard va remenar les dues calaixeres de l'habitació. En un dels calaixos va trobar un preservatiu a punt de caducar, i en un altre un paper rebregat amb una llista de les millors cales de l'illa, així deia el títol, les seves característiques i la millor manera d'arribar-hi. Va tornar a la sala-menjador-cuina, va canviar de canal. Feien *Rambo*. Es va asseure al sofà i es va quedar clapat.

Quan va tornar a obrir els ulls la seva dona no hi era. Va mirar per la finestra i la piscina continuava buida. Li va venir de gust remullar-se, però se'n va estar. Va intentar engegar el ventilador del sostre estirant un cordill, però les aspes no es van moure ni mig dit. Va abaixar la temperatura de l'aparell d'aire condicionat a 22 graus. La Maria va entrar per la porta amb un somriure d'orella a orella.

M'ha dit que demà ens intentarà canviar d'habitació.

Demà?

Diu que avui està tot ple.

I què vol dir que ho intentarà?, va preguntar amb confiança en Daniel.

Doncs que no és segur. Depèn d'uns francesos que no han deixat clar si marxen o no.

I li has comentat això de la tapa del vàter?

L'hi he explicat tot i m'ha dit que li sap molt de greu, però que avui no pot fer-hi res perquè és disabte i no hi ha ningú disponible que ho pugui arreglar.

En temporada alta? No m'ho crec.

És el que m'ha dit, va insistir la Maria.

Quin desastre. I què fem, ara?

Podríem anar a fer un volt.

Això és horrorós. I si marxem a una altra banda?

Van agafar el cotxe i van conduir fins a Sant Miquel de Balansat. Van aparcar i van pujar a peu fins a Puig de Missa a visitar l'església, però la portalada estava tancada.

En aquesta illa fins i tot Déu fa vacances, va comentar sorneguerament en Daniel.

Van tornar a agafar el cotxe i van prosseguir fins a Sant Mateu d'Albarca i Santa Agnès de Corona. Van travessar extenses parcel·les d'arbres de fruita dolça. La Maria estava completament meravellada amb el paisatge, i cada vegada que veia una finca rústica feia comentaris apreciatius.

Què et sembla si anem a una cala?, va preguntar

en Daniel. Fa molta calor i ens podríem banyar. Et ve de gust?

La Maria va fer una carícia al clatell del seu marit com a senyal d'aprovació. Van seguir les indicacions fins al Port de Sant Miquel. Van aparcar el cotxe al passeig que desembocava a peu de cala. Hi havia un bar amb terrassa a mà esquerra. Uns individus feien esforços per fondejar una zòdiac a la platja. A mà dreta, un immens complex turístic s'havia menjat aquell vessant escarpat d'entrada a mar. Tots els llums dels balcons estaven encesos, malgrat que encara no era de nit. Semblava un creuer acabat d'estavellar. La veu d'una animadora invisible regnava gràcies als potents altaveus i a l'efecte de caixa de ressonància dels espadats adjacents. Podien sentir-se clarament les indicacions dels exercicis que un grup d'estrangers, en alguna banda del complex, devia realitzar per tal de matar el temps.

Què fem? Ens banyem?, va preguntar en Daniel no gaire convençut.

La Maria va somriure. No fa sol, va dir.

Però fa molta xafogor.

Hi havia un cartell a peu d'un senderó que senyalitzava la Cala des Moltons.

Què et sembla si anem a inspeccionar una mica? Segur que més enllà trobarem sorpreses.

En Daniel va donar la mà a la seva dona i tots dos van agafar el senderó que serpentejava per un bosc fins a la cala contigua, a ponent. El primer que van veure va ser una guingueta i un grup de gent de totes les edats passant-hi l'estona.

Deu ser això?, va fer la Maria.

No en tinc ni idea. Vés a preguntar-ho.

La Maria es va avançar i va preguntar a la cambrera si allò era Cala des Moltons. La cambrera va respondre que sí. Una parella de gais els va preguntar si els venia de gust un massatge i els va informar de les tarifes.

Els fem a l'harem, va precisar un d'ells amb un gest florejat.

L'harem eren dos llits coronats per una mosquiteira sobre els quals reposaven dos matalassos llantiosos. En Daniel va distingir que la senderola continuava fins a una mena d'istme d'arena que connectava amb una petita península.

Com s'arriba fins allà?

No hi he anat mai, va respondre un dels massatgistes fitant-lo de dalt a baix.

En Daniel i la Maria van vorejar els escars i van prosseguir pel senderó dos-cents metres més, a partir dels quals van empalmar amb un camí de grava fins a la llengua que connectava amb aquella porció de territori envoltat en gran part d'aigua. Estaven suats i cansats, i encara que el sol hagués desaparegut rere el cingle els venia de gust refrescar-se. Però quan van arribar, el primer que van distingir van ser ampolles de plàstic i sabates i pneumàtics espargits entre les roques. Cap pam de sorra. Un miratge que de lluny semblava paradisiac, un paratge d'una misèria ensonyada i moribunda, una broma més que els oferia la jornada.

Quina mala sort que tenim avui, va comentar en Daniel.

A la tornada es van aturar a la guingueta de Cala des Moltons, van demanar dues cerveses i van parar l'orella a les converses de les taules del costat. Un home, que segons semblava era periodista i produïa un programa a IB3, explicava a un transsexual força veterà que tenia interès a fer un reportatge de la cala perquè segons ell era una de les deu millors de l'illa. En Daniel se'n feia creus. Una mosca de les moltes que hi havia va aterrar en el seu got i es va ofegar en la cervesa. La Maria va riure i va fer que no amb el cap.

Què? Marxem cap a l'apartament?

Van enfilar cap al cotxe. Es feia de nit i estaven abatuts. En Daniel conduïa molt a poc a poc. La Maria es va quedar clapada just abans d'arribar a Portinatx. Amb un sentiment d'infortuni infinit, sota l'únic llum insípid de la sala (n'hi havia d'altres, però o bé no tenien bombeta, o bé els interruptors no funcionaven), van preparar unes llesques de pa amb tomàquet i pernil salat. En Daniel va fer servir un ganivet brut per llescar el pa: tenia adherida la crosta envellida d'un formatge tallat per l'inquilí anterior. Quan se'n va adonar, la Maria en mastegava un tros. En Daniel va esclatar de ràbia.

Com pot ser que em senti tan desgraciat, Déu meu.

La Maria li va dir que no passava res, però en Daniel es va aixecar de la taula i se'n va anar a l'habitació sense sopar.

Menja't un préssec, almenys, li va pregar la dona.

Però ell ja feia estona que havia decidit donar per acabat el dia.

L'endemà en Daniel es va llevar d'hora i més animat. Després de fer les seves ablucions, va escalfar aigua i va preparar te. Va anar fent xarrups mentre observava per la finestra com el blau de la piscina anava intensificant-se a mesura que es feia de dia. De sobte li va cridar l'atenció una cosa que es movia a la piscina ovalada per a nens petits. Va obrir la porta corredissa i es va acostar al marge. Hi havia un ratolí nedant desesperadament. Quan atenyia un costat de la paret, mirava de grimpar pel gres porcellànic, però relliscava. Ho intentava repetides vegades fins que feia mitja volta i tornava a començar al costat contrari. En Daniel va pensar que tot allò era un fàstic i se'n va anar a comprar el diari. Va voler preguntar a l'encarregada on era el quiosc més proper, però a la recepció no hi havia ningú. Va baixar el tram d'escaleres fins a la cala. No va ensopegar cap quiosc obert, però les cafeteries ja funcionaven a tot drap. Els guiris tenien per costum matinar. Alguns practicaven jòguing, d'altres simplement caminaven, els més valents ja es capbussaven en el primer bany del dia. Eren dos quarts de vuit. En Daniel va fullejar un diari alemany, l'únic que hi havia en tot l'establiment, mentre bevia una aigua de Vichy i es cruspia un croissant. En va comprar un altre per a la Maria i es va dirigir a l'apartament. Sorprenentment, el ratolí encara nedava, cada vegada més esgotat. Era un miracle. En Daniel havia donat per fet que el trobaria ofegat dins la boca d'un infant francès. Se'n va compadir i va anar a reportar-ho a la recepcionista. Aquesta li

va dir que les aranyes no li feien angúnia, però que no podia suportar els ratolins.

Se'l menjarà un nen, es va aventurar a pronosticar en Daniel, engrescat amb la idea.

M'és igual, va dir l'eslava. Em repugnen.

En Daniel va tornar a la piscina, va agafar la perxa telescòpica que hi havia repenjada en una tanca, va orientar la xarxa, va pescar el ratolí i el va llançar més enllà de la reixa. Havia salvat un ésser viu, la seva bona obra del dia. Tot havia d'anar bé a partir d'ara. La Maria encara dormia, no la va voler despertar. Es va posar a mirar la tele. Feien competicions d'atletisme en un canal d'esports. A les deu del matí es va asseure al llit de la Maria i li va acariciar els cabells.

Nena, estàs bé?

La Maria va obrir els ulls.

He passat molt mala nit.

Com és?

No podia dormir. Em feia mal l'estómac.

I per què no m'has dit res?

Dormies.

Però em podies haver despertat.

Em sabia greu.

I com et trobes, ara?

Millor.

T'he dut un croissant de xocolata. Està prou bo. Vols que et prepari un te o prefereixes un suc?

Després de rentar-se, la Maria va seure a taula per esmorzar. En Daniel li va explicar l'anècdota del ratolí i després va afegir:

He llegit al *Die Welt* que els nazis volen negociar directament amb els russos sobre els gas a Europa.

Des de quan saps alemany?, va preguntar ella fingint contrarietat.

N'he après aquest matí, va respondre en Daniel ficant-se les mans a les butxaques. M'he llevat i, no sé com, ja en sabia.

La Maria es va menjar una poma i una banya de xocolata. Quan va acabar, va preguntar:

I què farem, avui?

Per començar demanarem que ens canviïn d'habitació. Després ja ho veurem. Dependrà de com et trobis.

Estic bé, va assegurar la dona.

Doncs llavors podríem anar a explorar alguna cala, va proposar el marit.

Si són com les d'ahir..., va deixar caure ella.

He tingut una pensada. Ahir, remenant els calaixos, vaig trobar una guia sobre cales inhòspites. Què et sembla si comencem per aquestes?

La Maria se'l va mirar intrigada. Vols dir?

Podríem provar-ho, va insistir ell. Potser ens enduem una sorpresa.

La Maria va anar a parlar amb la recepcionista mentre en Daniel veia el lliurament de medalles de la prova masculina de 1.500 metres. La Maria va tornar amb males notícies: finalment els francesos havien decidit quedar-se.

M'ha dit que demà intentarà fer el canvi una altra vegada.

Aquesta tia ens ha pres el número, va argüir ell.

Van decidir explorar la costa nord de l'illa i anar

baixant cap a ponent. Feia un dia molt agradable, tot i que una cadena d'estratocúmulus amenaçava des de l'horitzó septentrional. Havien preparat entrepans de pernil salat i formatge i duien fruita i aigua. Van decidir començar per Es Portitxol. Com el dia anterior, van conduir fins a Sant Miquel de Balansat, i des d'allà van continuar fins a la urbanització Illa Blanca. Després de l'última casa, van aparcar en una esplanada.

Només dos cotxes, va dir en Daniel. Això és un èxit, de moment.

Malgrat que el primer tram de camí de terra era un rost ple de clots on difícilment haurien pogut passar amb el vehicle, en començar el senderó que comunicava directament amb la cala l'excursió es va alleugerir.

Després haurem de pujar, va dir en Daniel a tall de provocació a la seva dona. Estàs segura que vols continuar?

Van dinar a la cala sota l'ombra que projectava una de les casetes per a les embarcacions. Un grup de joves que havia arribat després es va ficar a l'aigua de seguida. Els nois feien tots els possibles per marejar les noies i es notava que elles els deixaven fer. Hi havia marejol i finalment la nuvolada els havia atrapat ocultant l'astre.

No t'animes?, li va preguntar la Maria apuntant amb els ulls al mar.

De moment no, va respondre en Daniel, observant com la colla havia arribat fins al vessant contrari i provava d'escalar una roca des de l'aigua.

Que agosarats que són, va comentar la Maria.

I que joves, va afegir en Daniel.

Tu també eres una mica agosarat quan tenies la seva edat.

Només una mica?

Intenses ràfegues van enrarir l'ambient. Les onades cada cop eren més altes. En Daniel va dir:

Crec que si aquí fa rúfol, a la cara sud deu fer bon temps.

N'estàs segur?

Què t'hi jugues?

Una paella, va dir la Maria, engrescada.

Van encaixar per tancar l'aposta, van recollir-ho tot i van enfilar el camí de tornada fins al cotxe. Quan hi van arribar, tenien la boca seca i el primer que van fer va ser beure i ruixar-se amb l'aigua de les ampolles.

Van partir amb la idea d'atènyer el sud al més aviat. La Maria, que feia de copilot, anava desxifrant el que deia el paper rebregat que en Daniel havia batejat com *La millor guia de cales eivissenques*. Van vo-rejar Sant Antoni de Portmany i van prosseguir fins a Sant Josep de Sa Talaia i Es Cubells, on a partir de l'església es van desviar a l'esquerra i van anar a parar a la garita de la urbanització. Com si fos una gimcana, van seguir els passos que constaven en el paper: van dir al guaita que anaven a Cala Llentrisca i van veure com aquest anotava la matrícula i els obria la tanca perquè poguessin continuar fins al final de la urbanització.

Això rutlla, va dir en Daniel força animat.

I ara què?, va preguntar la Maria.

Aparquem aquí i seguim a peu.

Van agafar un senderó i van descendir a poc a poc fins a la cala, que estava envoltada per un amfiteatre rocós que la protegia del vent de ponent. Hi havia solament una família nudista en una de les casetes: el fill petit cercava petxines diminutes que anava col·locant dins una galleda de plàstic, mentre el marit s'ho mirava amb els genitals afaitats i la mare, ben eixarrancada i concentrada, feia exercicis de ioga. Els van saludar amb la mà i en Daniel i la Maria els van tornar la salutació.

Finalment, va dir en Daniel, exaltat. Començava a pensar que es tractava d'una missió impossible.

Sobre els còdols hi havia una petita passarel·la construïda amb taulons de fusta que penetrava en una mena de piscina natural circuida de plantes de posidònia oceànica. El fons era d'arena blanca. Des de la punta en Daniel s'hi va tirar de planxa. Per la seva banda, la Maria s'ho va prendre amb calma: primer es va tornar a posar crema i a continuació hi va entrar a poc a poc.

Que bona que està, va dir.

Vine aquí, que ballarem, va convidar-la el seu marit.

En Daniel la va abraçar com si fos una núvia entrant al dormitori nupcial i la va gronxar una estona, un moviment de vaivé lent i relaxant que va aconseguir que la Maria gairebé es quedés adormida.

Estàs bé, oi?, li va preguntar en Daniel.

Molt, li va respondre ella.

Després la Maria va sortir de l'aigua i en Daniel va explorar el fons marí amb les ulleres de busseig i el tub respirador. Estava meravellat amb la quantitat de peixos multicolors que l'anaven seguint i que fugien desordenadament quan provava de tocar-los. Va resseguir els canals que els corrents havien traçat entre els bancs de posidònia. Les fulles balandrejaven al mateix temps, seguint una melodia les modulacions de la qual sols elles sabien interpretar. En Daniel va desitjar ser més jove i tenir més capacitat pulmonar per submergir-se fins al fons i arrencar una mica d'aquella crinera a la Terra.

Quan va alçar el cap, de seguida va comprovar que s'havia allunyat massa. A poques braçades hi havia una boia groga que indicava el límit d'alguna cosa que ell desconeixia. Es va sentir una mica idiota i desassenyat, com si hagués pres riscos innecessaris per a una simple i plàcida jornada estival.

No exageris, es va dir a si mateix. Pots amb això i més.

La seva dona era una figura xicarrona entre casetes de pescadors. La família nudista no hi era. Va resoldre tornar nedant braça, amb el cap per sobre la superfície per no perdre la referència en cap moment. Quan portava no més d'una vintena de metres, va notar un corrent fred i grimpador als peus que de seguida li va estremir el cos sencer. Va sentir com si el cor aixequés la mà per dir alguna cosa. En una platja concorreguda hauria cridat perquè l'anesin a socórrer, però amb la Maria tota sola esperant-lo a l'ombra es va estimar més ofegar-se en si-

lenci. Quan va tocar la passarel·la estava a punt de desmaiar-se.

Què t'ha passat?, li va preguntar la Maria observant la fila que feia.

M'he allunyat massa.

Ja ho he vist. T'he estat cridant, però com que no em feies cas he pensat que t'ho estaves passant pipa.

I ho estava. Però no m'hauria d'haver allunyat tant.

I què has vist?, va preguntar la Maria, intrigada.

Peixos, posidònia, algues, una boia... Per cert, em deus una paella.

Em pensava que ja no te'n recordaves.

Ho tens clar, maca.

Es van eixugar i es van vestir i es van tornar a posar en marxa.

Cap a on anem, ara?, li va preguntar ella.

On tu vulguis. Tria el que més t'agradi.

No conec res.

Doncs tria a l'atzar.

La Maria va dir:

Anem aquí, havia assenyalat Punta de Sa Galera amb el dit. La guia diu: posta de sol recomanada.

Adjudicat.

Van saludar el guaita i van tornar enrere fins a Es Cubells, però en comptes de continuar fins a Sant Antoni van optar per recórrer les angostes carreteres de la costa de ponent i visitar algunes de les cales que hi havia de camí. La panoràmica de les illes d'Es Vedrà i Es Vedranell, sobretot des de la Torre des Savinar, els va impressionar molt, així com els

boscós de pinàcies i savines que s'anaven obrint pas fins als penya-segats. Immenses figueres a peu de carretera d'on despuntaven fruits bords, parcel·les d'ametllers i garrofers. La fragància de la natura era embriagadora, s'hi podia distingir el romaní, el llentiscle i l'ullastre en efervescència. Corbs de mar i gavines planaven confiats a diferents altituds.

Abans d'arribar a Platges de Comte van enllaçar amb la carretera que duia a Sant Agustí des Vedrà, i sense aturar-se van vorejar i sobrepassar Sant Antoni en direcció a Santa Agnès per acabar trencant a dos quilòmetres a mà esquerra. Van zigzaguejar per una nova urbanització fins al final d'un pendent, on van veure tot de vehicles aparcats a banda i banda.

Deu ser aquí, va suposar en Daniel.

Van seguir un grup de gent que carregava dues neveres portàtils i una síndria. A través d'un pas de terra van arribar arran de mar. Un conjunt de plataformes rocoses a diferents nivells dibuixaven un paratge original i estratificat. Hi havia colles de gent jove repartides pels replans, compartint beure, conversa o silenci. La majoria anaven en pilotes. En Daniel i la Maria es van donar la mà i van anar esquivant els obstacles. Els joves els saludaven amb respecte i bon rotllo. Ningú no els va mirar com si fossin dos dinosaures, malgrat que ho eren. Es van asseure en una estreta cavitat que el vent havia afaïçonat a còpia de molt insistir. Si haguessin continuat caminant uns metres més, haurien pogut participar en una mena d'ofrena que un grup nombrós estava dedicant a un

bust de Buda. Una mica més avall i a mà esquerra hi havia dues noies amb poc pit i les calces posades que amb delit entortolligaven les respectives llengües. A la dreta, un italià extremament bronzejat amb una serp gruixuda i fosca entre les cames. Diversos grups disseminats en parcel·les de roca contemplaven amb expectació la posta. Tots ells anaven bevent en gots de plàstic una beguda vermella que un individu extreia d'una síndria i repartia a canvi de dos euros. En Daniel es va fixar que en altres plataformes hi havia més individus fent servir el mateix mètode.

Què deu portar?

És el mateix que m'estava preguntant jo, va dir en Daniel.

La Maria va anar a preguntar-ho i va voler comprar-ne un got, però el jove no va acceptar els diners.

Ens ha convidat, li va dir a en Daniel. M'ha dit que porta síndria, rom, menta i llimona.

Van tastar-ho i de seguida van notar com el rom blanc els tonificava. A l'horitzó, el sol va anar perdent l'equilibri de forma lenta i inevitable. S'hi estava bé. Finalment podien dir que havien acabat sintonitzant amb l'illa i la porció d'humanitat que contenia. En Daniel va passar el braç per l'esquena de la seva dona. Mentre l'astre era engolit pel Mediterrani, la parella anciana va anar fent xarrupets, mirant en els ulls de l'altre el reflex de la caiguda. Al darrer raig, els presents van aplaudir.

Quin espectacle tan impressionant, va dir en Daniel sense deixar de mirar la seva dona.

Dilluns al matí la Maria es va llevar d'hora. Es va asseure al llit i va observar com en Daniel dormia. Tenia una respiració profunda, com si emmagatzemés un aire més dens i tèrbol. Es va vestir i es va dirigir a la recepció. L'encarregada va sortir de l'oficina amb les lleganyes als ulls. En veure la Maria de seguida li va dir que no podia fer el canvi, que tots els apartaments i estudis estaven ocupats. La Maria va insistir, però la recepcionista es va mostrar inflexible.

Jo sóc una treballadora més. No sóc qui decideix. Faig el que em manen des de la seu a Madrid.

La Maria va dir:

Escolti, si us plau. El meu marit està molt malalt. És possible que aquest sigui el nostre darrer viatge junts. Faci el que pugui, si us plau.

I li va allargar un bitllet de cinquanta euros.

L'encarregada va entrar a l'oficina. La Maria es va asseure al sofà de la recepció. Al cap de deu minuts, l'encarregada va obrir la porta i li va dir que el canvi estava fet, però que havien d'esperar-se fins a les quatre de la tarda per fer el trasllat d'equipatge.

Els he aconseguit un estudi. Té terrassa i bones vistes. Estaran millor.

L'encarregada va tornar el bitllet a la Maria, però aquesta el va refusar.

Li estic molt agraïda. Quedi-se'l, si us plau.

Quan va tornar a l'apartament, en Daniel s'havia dutxat, afaitat, vestit i perfumat.

Aquest lloc és un desastre, va ser el primer que va dir quan va veure entrar la seva dona.

He aconseguit que ens canviïn a un estudi.

Per un dia que ens queda ja ens podem quedar aquí, va rondinar ell.

Ni parlar-ne. La noia ha fet tots els possibles per canviar-nos i ara no tornaré allà per dir-li que ha estat per no res. L'única condició és que ho hem de fer a partir de les quatre.

Les quatre?, va exclamar alarmat en Daniel.

Primer han de netejar l'estudi.

Ah, ja, i només hi ha una dona de fer feines... Ja me la conec, aquesta cançó.

Després d'esmorzar van fer les maletes i les van deixar a la recepció en custòdia. A continuació van decidir explorar la banda est de l'illa. Des de Sant Vicent de Sa Cala van descendir per la carretera de la costa fins a arribar a Sant Carles de Peralta. Hi havia caravanes de hippies, però el mercat no obriria fins a les set de la tarda. La Maria va proposar buscar un lloc des d'on atalaiar l'illa de Tagomago. Van seguir les indicacions cap a Cala Boix, però es van desviar abans cap a Peu des Lleó, des d'on van prosseguir per camins de terra fins a la Torre d'en Valls. L'illot de Tagomago feia un quilòmetre i mig de longitud.

Què diu, la guia?, va preguntar en Daniel.

La Maria la va desplegar i va llegir:

Que és una vergonya nacional.

Com és?

No ho explica.

Que estrany, va dir ell. Deixa-m'ho llegir.

Sembla un lloc molt bonic, va comentar ella.